

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/80/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612207198
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7612207198.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne R. B., V.. X.X.XXXX, P. E. XXX, zast. Advokátska kancelária Hovan, Hospúdka, s.r.o, so sídlom Spišská Nová Ves, Ing. Kožucha 1, proti žalovanému Y. Y., V.. XX.X.XXXX, P. X., X. XXX/XX, s miestom podnikania X., T. I. XX, zast. Mgr. Alenu Mikudovou, advokátkou, so sídlom Poprad, Orlická 2698/16, vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 16C 82/2012-215 z 12.1.2015 v znení opravného uznesenia 16C 82/2012-240 z 12.3.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v znení opravného uznesenia 16C 82/2012-240 z 12.3.2015 okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odmieťa odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.500 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.500 € od 20.12.2012 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku oproti povinnosti žalobkyne vydať žalovanému kuchynskú linku vyrobenú z bukasu s dubovou dýhou skladajúcu sa zo 14 ks zásuviek, 7 ks výklopných dvierok, z toho troch presklených, 7 ks klasicky otváracích dvierok, 1 ks rohovej skrinky, 2 ks poličiek, z pracovnej dosky skladajúcej sa zo 4 častí a so vstavanými spotrebičmi, a to plynovou varnou doskou značky TEKA EM /604G AI TR, elektrickou rúrou značky TEKA HA - 830/HA - 830 E, mikrovlnou rúrou značky TEKA TMW 20,2 BI, umývačkou riadu značky TEKA DW 7 57 FI, umývacím drezom značky TEKA s digestorom značky WHIRPOOL, ktorú žalovaný namontoval v rodinnom dome súpisné číslo 253 v obci Domaňovce do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Návrh žalobkyne v prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania a protinávrh žalovaného zo 6.3.2014 zamietol. Zároveň žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 3.606,97 € a žalovanému voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa (po pripustení zmeny žaloby súdom dňa 8.10.2012 a 27.11.2012) domáhala, aby žalovaný bol zaviazaný zaplatiť jej 3.500 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % odo dňa 28.3.2012 až do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, oproti jej povinnosti vydať mu veci konkretizované v bode 1. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Skutkovo žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že na základe zmluvy o dielo jej žalovaný bol povinný uskutočniť dodávku a montáž „kuchyne podľa vizualizácie“. V článku IV ods. 4.1 zmluvy sa žalovaný zaviazal, že zhotoví a zabezpečí vykonanie diela do 30.8.2010. V článku V ods. 5.1a 5.2 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na povinnosti zhotoviteľa vykonať dielo riadne v dojednanom čase jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela objednávateľovi. V súlade s článkom III ods. 3.2 žalobkyňa

uhradila žalovanému v deň podpisu zmluvy sumu 3.000 € a dňa 28.9.2011 sumu 500 € ako zálohu na elektrospotrebiče. Listom zo dňa 8.3.2012, doručený žalovanému 13.2.2012, žalobkyňa odstúpila od zmluvy a vyzvala žalovaného na vrátenie uhradených záloh vo výške 3.500 €.

4. Žalovaný vo včas podanom odpore proti platobnému rozkazu sp. zn. 16Ro/116/2012-16 z 27.6.2012, ktorým súd vo veci rozhodol, namietal neoprávnenosť uplatneného nároku, pretože dodávka bola z jeho strany riadne dodaná hneď po oznámení, že priestor je stavebne pripravený na montáž. Žalobkyňa, ktorej dodal aj vstavané spotrebiče, odmietla podpísať zápisnicu o odovzdaní predmetu diela i napriek tom, že dielo bolo riadne vykonané, dodané a žalobkyňou nepretržite užívané.

5. V priebehu konania žalovaný dňa 6.3.2014 vzniesol vzájomný návrh, ktorým žiadal, aby súd žalobkyni uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu 3.600 € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 19.9.2011 do zaplatenia a uhradiť mu trovy konania skutkovo odôvodnený tým, že žalobkyňa mu do uvedeného dňa nezaplatila dohodnutú cenu za dielo vo výške 3.000 € (žalobkyňa mu zaplatila vo výške 3.000 € pri podpise zmluvy o dielo a dňa 28.9.2011 zálohu vo výške 500 € na obstaranie elektrických spotrebičov), v dôsledku čoho sa žalobkyňa dostala do omeškania. Žalobkyňa je tiež povinná v zmysle zmluvy o dielo zaplatiť 20 % daň z pridanej hodnoty zo sumy 3.000 €, t.j. 600 €. Dielo žalobkyni odovzdal dňa 18.9.2011 a odvtedy ho užíva. Svoj záväzok dokončiť dielo do 30.8.2010 nemohol dodržať, keďže žalobkyňa nezabezpečila podmienky umožňujúce montáž diela v kuchyni jej rodinného domu - na mieste montáže diela nebola osadená dlažba a obklad na stene. Žalobkyňa sa týmto dostala do omeškania v zmysle § 522 Občianskeho zákonníka. Okolnosti na strane žalobkyne spôsobili, že dielo jej odovzdal neskôr, ako bolo dohodnuté v zmluve o dielo, poprel, že bol v omeškaní so zhotovením diela. Dňa 18.9.2011 dielo ukončil a odovzdal ho žalobkyni, ktorá ho prevzala (a užívala), ale bez udania dôvodu odmietla písomne potvrdiť prevzatie diela. V tom čase si žalobkyňa neuplatnila voči nemu zodpovednosť za vady diela a ani mu neposkytla doplatok ceny diela. O tom, že žalobkyňa vytýka vady diela, sa dozvedel po prvýkrát neformálne z informácie jeho vtedajšieho právneho zástupcu JUDr. Orolína. Žalobkyňa však vady diela ani vtedy presne špecifikovala. Vady diela, ktoré mu vytýka sú odstrániteľné. Odstúpenie od zmluvy zo dňa 8.3.2012, ktoré mu žalobkyňa adresovala, nie je platným právnym úkonom, keďže bolo vykonané v rozpore so zákonom. V odstúpení od zmluvy je uvedené, že žalobkyňa od zmluvy odstupuje na základe ustanovenia § 642 ods. 2 OZ. Žalobkyňa v odstúpení jasne a zrozumiteľne neobjasnila dôvody, pre ktoré dielo nebude včas hotové alebo nebude vykonané riadne opomínajúc skutočnosť, že dielo v čase odstúpenia bolo už niekoľko mesiacov hotové a jej riadne odovzdané. V odôvodnení odstúpenia od zmluvy žalobkyňa iba konštatovala, že žalovaný neukončil dielo do termínu 30.8.2010, a že mu bola poskytnutá primeraná lehota na nápravu. Z obsahu odstúpenia nie je zjavné kedy mu žalobkyňa poskytla lehotu na nápravu.

6. Po právnom posúdení podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53c, § 54 ods. 1, 2, § 34, § 37, § 40 ods. 3, 4, § 457, § 458 ods. 1, § 631, § 632, § 633 ods. 1, § 644, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a po vykonanom dokazovaní súd uzavrel, že žaloba žalobkyne je dôvodná až na časť požadovaných úrokov z omeškania a protinávrh žalovaného je nedôvodný. Konštatoval, že listina označená ako „Zmluva o dielo“ mala charakter formulárovej predtlačky vypracovanej žalovaným, ktorý ju aj vypísal a k jej podpísaniu došlo 3 mesiace pred termínom plnenia v nej uvedeným, že do formulára zmluvy boli rukou vpísané údaje a to v čl. I bode 1.1 identifikačné údaje objednávateľa - meno, priezvisko a adresa žalobkyne, v čl. III v bode 3.1 cena diela 6.500 €, v bode 3.2. záloha 3.000 €, ktorú mala objednávateľka uhradiť zhotoviteľovi pri podpise zmluvy, v čl. IV bod 4.1 dátum 30.8.2010 ako termín, dokedy má byť dielo vykonané, že záloha na linku 3.000 € bola žalobkyňou zaplatená v deň podpisu tejto listiny a neskôr dňa 28.9.2011 ešte zaplatila zálohu na elektrospotrebiče 500 €. Súd dospel k záveru, že zmluvné strany si predmetnú zmluvu o dielo nedojednali platne. Poukazom na § 52 ods. 1 OZ argumentoval, že v čase podpísania formulárovej zmluvy o dielo sa za spotrebiteľskú považovala každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, pričom dodávateľom bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení z tejto zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda v tejto konkrétnej veci to bola žalobkyňa, na ktorú sa vzťahuje ochrana spotrebiteľa vyplývajúca z ustanovení OZ o spotrebiteľských zmluvách. Pokiaľ ide o formulárovú, žalovaným vypracovanú zmluvu, nazvanú zmluva o dielo (súd konštatoval, že v podstate mala byť uzavretá zmluva o zhotovení veci na zákazku), z hľadiska jej podstatných náležitostí absentovalo v nej dostatočne určité dojednanie o konkrétnom predmete plnenia, teda aké konkrétne dielo má žalovaný pre

žalobkyňu zhotoviť. Súd poukázal na zmluvu, z ktorej vyplýva, že žalovaný ako zhotoviteľ sa zaväzuje pre žalobkyňu ako objednávateľa zabezpečiť dodávku a montáž podľa vizualizácie v nasledovnom prevedení - dvierka, dub, dýha r - 3, korpus ldt - dub, zásuvky innotech, fľaškovnica, sklo pieskované, v dubovom ráme, elektrické spotrebiče vid' - druhá strana. Tiež sa tam nachádzali ešte dve slova s otáznikom a síce skratka „pd“ a slovo „sokel“- ?“. Z obsahu takto formulovaného textu podľa súdu vôbec nebolo zrejmé, čo konkrétne má žalovaný pre žalobkyňu zhotoviť, a síce, že by to mala byť kuchynská linka, a v žiadnom prípade ani skutočnosť, ako by mala uvedená kuchynská linka vyzeráť, teda z koľkých a akých komponentov pozostávať s akými rozmermi. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že právny úkon je neurčitý, a teda neplatný, ak je vyjadrený prejav vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľný, avšak nejednoznačný - a tým neurčitý - zostáva jeho vecný obsah (vrátane predmetu dojednania), pričom neurčitosť tohto obsahu nemožno odstrániť a prekenuť ani za použitia výkladových pravidiel (§ 35 ods. 2, 3 OZ). Podľa súdnej praxe nestačí, že zmluvnej strane, príp. zmluvným stranám je jasné, čo je predmetom zmluvy, pokiaľ to nie je objektívne poznateľné osobám, ktoré zmluvnými stranami nie sú. Požiadavke určitosti vymedzenia predmetu právneho úkonu postačí aj písomný odkaz na inú listinu, z ktorej predmet právneho úkonu je každému poznateľný (to však platí len za predpokladu, že tento predmet je v listine nezameniteľne uvedený, Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. : Občanský zákoník I, § 1 - 459, Komentár, 2. Vydání, S.H.Beck, 2009 str. 33). Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že z formulácie zmluvy v čl. II, bod 2.1 nemožno vyvodiť, že by sa sporové strany dohodli na určitom predmete diela, čo je podstatná obligatórna náležitosť zmluvy o dielo. Pokiaľ ide o vizualizáciu, podľa ktorej mal žalovaný zabezpečiť dodávku a montáž diela, na ktorú odkazuje formulár zmluvy o dielo v čl. II bod 2.1, žalovaný v priebehu konania predložil vizualizáciu, tvrdiac, že ide o vizualizáciu kuchynskej linky žalobkyne, ktorá mala byť súčasťou zmluvy o dielo. Predloženú vizualizáciu žalobkyňa spochybnila a poprela, že by práve táto vizualizácia bola súčasťou zmluvy, ktorú mala pri podpise zmluvy, pričom poukazovala na odlišné detaily v štruktúre skriniek ako aj na to, že chladničku žalovaný ani nevidel, pritom na vizualizácii ju má zakreslenú a že vo vizualizácii, ktorá jej bola predtým predložená, nebola zakreslená časť, v ktorej je zabudovaná mikrovlnka a rúra, a že úchytky na dvierkach a zásuvkách nie sú tie, ktoré boli na prvej vizualizácii. Súd majúc za to, že zmluva je neurčitá z hľadiska popisu predmetu plnenia, dospel k záveru, že samotná vizualizácia je podstatnou náležitosťou zmluvy, ktorá mala zmluvným stranám pomôcť špecifikovať predmet plnenia natoľko, aby bolo možné ujednanie medzi stranami o predmete diela považovať za určité. Význam vizualizácie v danom prípade má podstatný význam pre posúdenie určitosti predmetu zmluvy. Pokiaľ ide o vizualizáciu predloženú žalovaným, súd jej autencite neuveril, vzhľadom na predchádzajúce prednesy žalovaného, ako aj na skutočnosť, že nebola pevne spojená s formulárovou zmluvou ani bližšie označená tak, aby bola nezameniteľná s akoukoľvek inou vizualizáciou. V čase podpisu zmluvy o dielo nebol teda predmet diela podľa názoru súdu dostatočne špecifikovaný tak, aby sa dal považovať za dostatočne určitý. Z výpovede žalovaného súd zistil, že kuchynská linka namontovaná u žalobkyne je demontovateľná, ide o štandardnú linku, bežné štandardné dvierka, farba prírodný dub, bez nejakých špeciálnych požiadaviek na ich povrchovú prípadne farebnú úpravu. Vzhľadom na uvedené súd bol toho názoru, že vrátenie kuchynskej linky žalovanému vrátane v nej zabudovaných spotrebičov je možné, a preto návrhu žalobkyne naformulovaného na vzájomnú viazanosť plnenia oboch účastníkov vyhovel. Súd priznal žalobkyňi úrok z omeškania od 20.12.2012, t.j. až odo dňa nasledujúceho po 19.12.2012, t.j. po dni kedy žalovanému bolo doručené uznesenie 16C/82/2012-71 z 11.12.2012, ktorým súd pripustil zmenu žalobného petitu na vzájomné plnenie a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol. Znalecké dokazovanie navrhnuté žalovaným na určenie časovej hodnoty kuchynskej linky ku dňu jej odovzdania žalobkyňi do užívania t.j. ku dňu 19.9.2011, súd nenariadil, keďže obom účastníkmi sa v dôsledku neplatnej zmluvy o dielo vracia to, čo si navzájom poskytl. Za takéhoto stavu veci sa nejavi súdu účelné požadované znalecké dokazovanie, nakoľko sa vydaním celej kuchynskej linky spolu so spotrebičmi žalovanému a vrátením finančnej čiastky v sume 3.500 € žalobkyňi v plnom rozsahu vydá to, čo si strany z neplatnej zmluvy vzájomne pôvodne plnili. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 3 O.s.p., keď žalobkyňa mala neúspech len v pomerne nepatrnej časti úrokov z omeškania, a preto žalovaného zaviazal na plnú náhradu trov v prospech žalobkyne v sume 3.606,97 €, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 210 €, trov dôkazov zaplatených žalobkyňou v sume 11,16 € a trov právneho zastúpenia v sume 3.385,81 €. Žalovaný vo vzťahu k žalobkyňi pokiaľ ide o jeho vzájomný návrh nebol úspešný, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/, § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ O.s.p., vytýkal mu vecnú nesprávnosť, spočívajúcu najmä v nesprávnom právnom posúdení veci v súbehu s nedostatočne

zisteným skutkovým stavom, v neúplne zistenom skutkovom stave veci v dôsledku opomenutia súdu prvého stupňa vykonať navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v nesprávnych skutkových zisteniach na základe vykonaných dôkazov a v zmätočnosti výroku postihnutého vadou nevykonateľnosti. Navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu na ďalšie konanie. Rozsudku vytkol aj vadu čiastočnej nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia časti výroku, keďže v časti „oproti povinnosti žalobkyne vydať žalovanému kuchynskú linku vyrobenú z bukasu s dubovou dyhou skladajúcej sa zo 14 zásuviek, 7 ks výklopných dvierok, z toho 3 presklených, 7 ks klasicky otváracích dvierok, 1 ks rohovej skrinky, 2 ks poličiek, z pracovnej dosky skladajúcej sa zo 4 častí a so vstavanými spotrebičmi, a to plynovou varnou doskou značky TEKA EM/604G AI TR, elektrickou rúrou značky TEKA HA - 830/HA - 830 E, mikrovlnnou rúrou značky TEKA TMW 20,2 BI, umývačkou riadu značky TEKA DW 7 57 FI, umývacím drezom značky TEKA s digestorom značky WHIRPOOL, ktoré žalovaný namontoval v rodinnom dome žalobkyne s. č. 253 v obci Domaňovce" nie je zrejmé, či súd súbežne s povinnosťou žalovanému uložil aj nejakú povinnosť žalobkyne a či sú tieto povinnosti (tzn. povinnosť žalovaného zaplatiť a povinnosť žalobkyne vydať kuchynskú linku spolu so vstavanými spotrebičmi) navzájom podmienené - tzn. či žalovaný je povinný plniť iba za podmienky, že si svoju povinnosť voči nemu splní aj žalovaná a naopak. Z výroku rozsudku nie je zrejmé, či žalobkyňa môže vrátiť žalovanému kuchynskú linku a spotrebiče v akomkoľvek stave (tzn. aj rozbité na kusy, či inak poškodené) alebo iba v neporušenom stave; predmetná časť výroku navyše neurčitým spôsobom vymedzuje predmet plnenia, keďže nie je zrejmé, akým spôsobom je žalobkyňa povinná kuchynskú linku žalovanému vrátiť (či žalobkyňa je povinná vrátiť žalovanému kuchynskú linku vcelku alebo po častiach a ak po častiach, či je súčasťou vrátenia kuchynskej linky aj jej opätovná montáž vrátane inštalácie spotrebičov v priestoroch patriacich žalovanému. Z prvej časti výroku rozsudku napokon nevyplýva ani synalagmatická povaha povinnosti jednej ako aj druhej strany vrátiť si plnenie z bezdôvodného obohatenia, keďže súd povinnosť vrátiť plnenie uložil výslovne iba žalovanému a zároveň určil žalovanému aj lehotu na plnenie - z formulácie predmetnej časti výroku však nie je zrejmé, či sa vykonateľnosť rozsudku týka aj povinnosti žalobkyne vrátiť žalovanému kuchynskú linku a spotrebiče. Súd nevenoval pozornosť ani presnému určeniu miesta (nehnuteľnosti), kde sa kuchynská linka a spotrebiče nachádzajú. Výroková časť rozsudku neobsahuje presnú a úplnú špecifikáciu kuchynskej linky, ktorá má byť predmetom plnenia zo strany žalobkyne (kuchynská linka zahŕňa o. i. aj 15 častí skeletu a 29 ks úchyto, tie však vo výrokovej časti rozsudku chýbajú). Súd dostatočne neodôvodnil ani tú skutočnosť, prečo formuloval výrok takýmto spôsobom a namiesto vrátenia kuchynskej linky a spotrebičov neuložil žalobkyne povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v peniazoch. Súd svoj právny záver o potrebe vydať kuchynskú linku a spotrebiča nadobudnuté v dôsledku bezdôvodného obohatenia odôvodnil výlučne skutkovým tvrdením žalovaného, ktorého citácia v odôvodnení rozsudku nezodpovedá zodpovedajúcim tvrdeniam žalovaného tak, ako sú zaznamenané v zápisniciach z pojednávania, resp. miestnej ohliadky. Súd navyše prehliadol výsledky ďalšieho dokazovania (napr. výsledky ohliadky kuchynskej linky, výpovede svedkov M. Filipa a M. Fencáka dňa 8. 10. 2012, výpovede žalobkyne a žalovaného, výpoveď svedkyne Ing. I. Košíkovej dňa 2. 6. 2014), z ktorých je zrejmé, že predmetom diela bolo zhotovenie kuchynskej linky na zákazku a súčasťou diela bola aj montáž linky, inštalácia spotrebičov a napokon aj úprava diela na mieste s cieľom prispôbiť kuchynskú linku priestoru kuchyne žalobkyne. Zmätočnosť dotknutej časti odôvodnenia rozsudku spočíva navyše aj v tom, že predmetné skutkové zistenie súdu nezodpovedá opisu skutkových tvrdení žalovaného o demontovateľnosti kuchynskej linky tak, ako je tento opis zachytený v inej časti odôvodnenia rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva ani to, či sa súd vôbec zaoberal dobromyseľnosťou na strane žalobkyne, a prečo žalobkyňu nezaviazal poskytnúť žalovanému aj peňažnú náhradu za užívanie kuchynskej linky a spotrebičov a ich opotrebenie, resp. preukázané poškodenie spôsobené bežným užívaním alebo vadným užívaním predmetu diela. V odôvodnení rozsudku súd nevenoval pozornosť ani aktuálnemu technickému stavu kuchynskej linky a spotrebičov, v dôsledku čoho nie je zrejmé, či rozhodoval o všetkých nárokoch účastníkov z bezdôvodného obohatenia. Namietol, že kuchynská linka nepredstavuje typizovanú kuchynskú linku, ale kuchynskú linku vyhotovenú na mieru, pričom súčasťou realizácie diela bola aj samotná montáž kuchynskej linky a inštalácia vstavaných spotrebičov. Súd opomenul dôsledne zistiť aktuálny technický stav kuchynskej linky, rovnako ako mieru už existujúceho jej poškodenia, či spotrebičov, v dôsledku nesprávneho a nedobromyseľného užívania kuchynskej linky žalobkyňou, podobne ako mieru možného rizika ďalšieho znehodnotenia či poškodenia kuchynskej linky/spotrebičov, napokon aj existenciu ďalších nárokov na plnenie z bezdôvodného obohatenia na oboch stranách s cieľom dospieť k ekonomicky rovnocennej náhrade pôvodného stavu. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo 326/2008, ako aj z Rc. 2 Cz 8/75 Najvyššieho súdu Českej republiky. Mal za to, že súd bol vo vzťahu k oboj stranám (žalobkyne a

žalovanému) povinný na daný prípad aplikovať ustanovenie § 458 ods. 1 druhá veta a rovnako aj ustanovenie § 458 ods. 2 OZ. Súd bol v prípade potvrdenia absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy o dielo popri zistení podmienok zhotovenia diela a možností/rizík vrátenia diela, resp. objemu peňažnej náhrady hodnoty diela, povinný zaviazat' žalobkyňu, ktorá aj po odstúpení od predmetnej zmluvy o dielo nedobromyseľne kuchynskú linku a spotrebiče naďalej na škodu žalovaného užívala, vydat' úžitky z bezdôvodného obohatenia na jej strane a v prípade žalovaného bol povinný posúdiť, či žalovaný konal dobromyseľne (žalovaný konal v dobrej viere, že zmluva o dielo je platná) a následne rozhodnúť o oprávnených nárokoch žalobkyne voči nemu pri zohľadnení rozhodujúcich skutkových okolností. Vytýkal súdu, že odmietol vykonať znalecké dokazovanie na zistenie stavu a hodnoty kuchynskej linky k okamihu vzniku bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že podľa názoru súdu sám žalovaný označil kuchynskú linku za štandardnú a demontovateľnú. Namietal, že ak súd dospel k záveru, že na oboch stranách sporu došlo v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o dielo k bezdôvodnému obohateniu, v danom prípade v dôsledku nemožnosti vrátiť kuchynskú linku a spotrebiče bez ujmy na nárokoch žalovaného z bezdôvodného obohatenia, bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému rozdiel medzi cenou (znalecky určenou hodnotou) kuchynskej linky a spotrebičov k okamihu vzniku bezdôvodného obohatenia a tým, čo žalovaný dostal od žalobkyne na základe predmetnej zmluvy o dielo so zreteľom na dobromyseľnosť konania žalobkyne i žalovaného. Súd bol preto povinný nariadiť znalecké dokazovanie s cieľom zákonom prípustným spôsobom zistiť cenu kuchynskej linky vrátane nainštalovaných spotrebičov. Zároveň však namietal, že súd posúdil otázku platnosti zmluvy o dielo na základe nesprávnych skutkových zistení. Súd bol povinný vykonať aj ďalšie dôkazy navrhované žalovaným - osobitne odborné posúdenie väd diela, či ďalšie dôkazy preukazujúce/popierajúce pravdivosť skutkových tvrdení žalobkyne (najmä tvrdení týkajúcich sa omeškania žalovaného, nedostatku súčinnosti na strane žalobkyne, či reklamácií väd diela). Súd dospel k právnomu záveru, že žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o dielo, ktorá predstavuje pre neurčitost' vymedzenia predmetu diela absolútne neplatný právny úkon. Súd však pri hodnotení vykonaných dôkazov zamenil dve navzájom odlišné otázky, a to (i) či v čase uzavretia zmluvy existovala ústna dohoda o predmete diela na základe vypracovaných dielenských skíc a následnej grafickej 3-rozmernej vizualizácie a (ii) či uzavretú ústnu dohodu o predmete diela vedia strany sporu prostredníctvom dielenských skíc a vizualizácie preukázat', resp. spochybniť. Mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v čase montáže kuchynskej linky a inštalácie spotrebičov existovali dielenské skice a bola vypracovaná vizualizácia zachytávajúca predmet diela, pričom vizualizáciu mala v čase realizácie diela k dispozícii aj žalobkyňa. Žalobkyňa namietala, že žalovaný predložil súdu inú vizualizáciu ako tú, ktorú jej odovzdal pred realizáciou diela a napriek dokazovaniu vykonanému svedeckou výpoveďou Ing. I. Košíkovej, súd napriek tejto výpovedi, neberúc do úvahy viaceré zjavné rozpory vo výpovedi žalobkyne, ako aj jej motiváciu smerujúcu k zrušeniu zmluvy o dielo, prijal skutkové zistenie, že zmluvné strany nemali predstavu o predmete diela a na základe tohto zistenia prijal právny záver o absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy o dielo. Výpoveď žalobkyne týkajúca sa údajných rozdielov medzi viacerými vizualizáciami nie je dôveryhodná, keďže sama žalobkyňa tvrdí, že sa jej vizualizácia v čase realizácie diela stratila, žalobkyňa žiadny dôkaz na preukázanie vlastných skutkových tvrdení nepredložila s výnimkou nepriameho svedectva jej manžela. Namietal, že po tom, čo žalobkyňa spochybnila autenticitu vizualizácie, ktorú na účely dokazovania súdu predložil žalovaný, žalovaný navrhol vykonanie viacerých dôkazov, ktoré spochybňujúce tvrdenia žalobkyne popreli. Súd napriek uvedenému žiadal od neho, aby pravdivosť svojho tvrdenia o neexistencii ďalšej, odlišnej vizualizácie, prípadne dielenskej skice preukázal bez toho, aby sám preskúmal, kto v danom prípade skutočne nesie dôkazné bremeno. Dokázat' neexistenciu akejkoľvek listiny nie je možné, pritom je to práve žalobkyňa (nie žalovaný), kto sa na existenciu odlišnej súkromnej listiny odvoláva a naopak žalovaný existenciu odlišnej vizualizácie, či dielenských skíc (ako tých, ktoré predložil súdu na účely dokazovania) spochybňuje.

7. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými argumentmi, na ktoré opakovane poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní. Z formulácie výroku v rozsudku nie je možné vygenerovať iné, než to, že ide o synalagmatický záväzok vydat' linku so spotrebičmi, oproti zaplateniu sumy 3.500 € s prísl. v mieste: dom súpisné číslo 253, Domaňovce. Iné miesto než takto určený dom, kde bola linka namontovaná neexistuje, a teda aj rozsudok je vykonateľný. K argumentu žalovaného, že súd neuložil povinnosť vydat' bezdôvodné obohatenie v peniazoch, citoval z odôvodnenia napadnutého rozsudku: „Žalovaný má obdržať kuchynskú linku spolu so spotrebičmi, ktorých cenu sám v rámci ujednaní so žalobkyňou ohodnocoval na sumu 6.500 € + DPH. Naproti tomu má žalobkyňa vrátiť len ňou doposiaľ uhradenú časť tejto ním uvádzanej sumy, teda len čiastku 3.500 €. Za takéhoto stavu veci sa nejaví súdu účelné požadované znalecké dokazovanie, nakoľko

sa vydaním celej kuchynskej linky spolu so spotrebičmi žalovanému a vrátením finančnej čiastky v sume 3.500 € žalobkyni v plnom rozsahu vydá to, čo si strany z neplatnej zmluvy vzájomne pôvodne plnili.“ Uvedené platí aj pre neuvedenie peňažnej náhrady za užívanie kuchynskej linky. K námietke v odvolaní, že kuchynská linka nepredstavuje typizovanú kuchynskú linku, ale linku vyhotovenú na mieru, konštatoval, že súd niekoľkokrát poukázal na výpoveď žalovaného, ktorý uviedol, že ide o linku demontovateľnú, štandardnú, ktorá je skoro taká istá u každého zákazníka. K nesprávnym skutkovým zisteniam uvádzaným v odvolaní v čl. V uviedla, že otázkou vizualizácie, jej predkladania, jej nájdenia, či nenájdenia, znovuobjavenia, sa súd v kontexte platnosti, či neplatnosti uzatvorenej zmluvy vysporiadal v širokom rozsahu. Záverom uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a zákonný a navrhla, aby ho odvolací súd potvrdil. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

8. O odvolaní žalovaného rozhodol ako odvolací Krajský súd v Košiciach rozsudkom 11Co/309/2015-266 z 8.2.2017 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia 16C/82/2012-240 z 12.3.2015 okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania potvrdil a žalobkyni priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukázal. Námietku žalovaného, že formulácia výroku rozsudku súdom prvej inštancie je zmätočná a nepresná, nepovažoval za dôvodnú, lebo výrok, ktorým si strany majú vrátiť vzájomne poskytnuté plnenia súd formuloval správne, dostatočne ho špecifikoval a je vykonateľný. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že právny vzťah medzi stranami je vzťahom spotrebiteľským, že z predtlačenej formulácie zmluvy v časti predmetu zmluvy je tento určený nejednoznačne, a teda pre absenciu určitosti predmetu zmluvy je táto neplatná. Konštatoval, že v prípade neplatnosti právneho úkonu nastupuje režim podľa ust. § 457 OZ, t.j. vzájomná reštitučná povinnosť, ktorá je založená na princípe naturálnej reštitúcie. Iba vtedy, ak to nie je dobre možné, musí byť poskytnutá peňažná náhrada ako protihodnota toho, čo nemožno vydať. Pretože aj peňažnou náhradou musí byť dosiahnutý stav, aký tu bol v okamžiku, kedy bolo bezdôvodné obohatenie získané, t.j. v okamžiku poskytnutia plnenia z neplatnej zmluvy, je nerozhodné, že v medziobdobí došlo k zníženiu hodnoty získaného obohatenia alebo jeho spotrebovaniu. To znamená, že z hľadiska výšky peňažnej náhrady je rozhodujúce to, o čo sa povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia obohatil v dobe jeho vzniku. Je to tak preto, že podľa ust. § 457 OZ vzniká povinnosť vrátiť plnenie (a teda i právo na jeho vrátenie) už v okamžiku prijatia takéhoto plnenia (viď R 1/1979, správu Najvyššieho súdu SSR z 22.11.1985, sp. zn. Pls 2/85 uverejnenú pod R 25/1986. Ak sa vracia vec používaná (pretože zmluva je neplatná), nemá dodávateľ právo na náhradu za zníženie hodnoty veci, ktorá je dôsledkom jej bežného (obvyklého) užívania a s tým súvisiaceho opotrebovania, do okamihu zrušenia zmluvy (vyslovenia jej neplatnosti), ak kupujúci do tej doby užíval vec v dobrej viere, že zmluva je platná. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď vzhľadom na synalagmatický záväzok sporových strán, vychádzajúc z princípu naturálnej reštitúcie, nevykonal znalecké dokazovanie navrhnuté žalovaným na určenie časovej hodnoty kuchynskej linky ku dňu jej odovzdania žalobkyni do užívania t.j. ku dňu 19.9.2011 a zamietol protinávrh žalovaného na doplatenie ceny diela. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil vo veci samej ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania. Pokiaľ žalovaný napadol odvolaním rozsudok v celom rozsahu, t.j. aj výrok o zamietnutí žaloby v časti úrokov z omeškania, odvolací súd odvolanie proti tejto časti podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol ako podané neoprávnenou osobou. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolaateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil porušením práva na spravodlivý proces odvolacím súdom (§ 420 písm. f/ CSP) ako aj nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 CSP). Existenciu zmätočnej vady videl v nesprávne formulovanom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nebolo rozhodnuté o celom predmete sporu a o všetkých právach a povinnostiach oboch strán sporu z bezdôvodného obohatenia a tiež z nároku na náhradu škody s cieľom predísť ich budúcim sporom. Vytkol, že hoci odvolací súd odmietol jeho odvolanie smerujúce proti zamietavej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania ako podané neoprávnenou osobou, vo výroku rozhodnutia o tom nerozhodol, že odvolací súd neposudzoval jeho nárok z bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v obohatení sa žalobkyňou o výkony žalovaného a jeho zamestnancov spojené s montážou ako aj úpravou kuchynskej linky, že nevykonal dokazovanie zamerané na demontovateľnosť kuchynskej linky s cieľom zistiť mieru rizika poškodenia vecí, že neskúmal dobromyseľnosť na strane žalobkyne, hoci táto užívala kuchynskú linku minimálne od 8.3.2012 s vedomím, že právny dôvod na jej užívanie neexistuje, namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania grafickej vizualizácie, nesprávne

hodnotil výpoveď žalobkyne týkajúcu sa údajných rozdielov medzi viacerými vizualizáciami a že pri svojom rozhodnutí vychádzal z nesprávnych skutkových zistení. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom odôvodnil nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 458 ods. 1 OZ. Argumentoval, že právna teória peňažnú náhradu predpokladanú citovaným ustanovením nepovažuje iba za substitučný spôsob vyrovnania bezdôvodného obohatenia, ale v mnohých prípadoch za jediný možný spôsob jeho vydania. V prvom rade bolo potrebné posúdiť, či s ohľadom na existujúce obmedzenia, je vôbec možné vydať bezdôvodné obohatenie in natura. Zákon pripúšťa poskytnutie protihodnoty vo forme zodpovedajúcej peňažnej náhrady najmä vtedy, ak vydanie poskytnutých vecí nie je dobre možné, ale aj vtedy, ak získané bezdôvodné obohatenie spočíva vo výkonoch. Poskytnutie peňažnej náhrady prichádza do úvahy aj vtedy, ak je obnovenie predchádzajúceho stavu technicky vylúčené alebo ekonomicky neúčelné najmä s prihliadnutím na všetky dôsledky, ku ktorým by vrátením vecí došlo. Peňažná náhrada je bezpodmienečná v prípade, keď bezdôvodné obohatenie spočívalo vo výkonoch (práci oprávneného), ktoré viedli k vytvoreniu trvalej hodnoty, napr. vyhotoveniu vecí. Aj súdna prax dospela k právnomu názoru, že súd musí vždy zvážiť dôsledky vrátenia zhotovenej veci, a to najmä z hľadiska technickej prípustnosti takéhoto riešenia, ale rovnako aj z hľadiska hospodárnosti. K vydaniu predmetu bezdôvodného obohatenia nemá dochádzať za cenu znehodnotenia alebo dokonca zničenia vecí, ktoré by inak mohli slúžiť účelu tam, kde sú umiestnené (zabudované) a tiež, aby nedochádzalo aj k ďalším nákladom, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na demontáž vrátených vecí. Dovolateľ odkázal v tomto smere na judikát R 30/77, predstavujúci ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil. Odvolací súd totiž nevzal do úvahy, že bezdôvodné obohatenie na strane žalobkyne spočívalo tiež vo výkonoch, ktoré mu žalobkyňa nie je schopná vrátiť inak, než peňažnou formou, že v rámci vydania kuchynskej linky vzniknú dodatočné náklady spojené s jej demontážou, pri ktorej môže dôjsť k jej poškodeniu resp. znehodnoteniu. Právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého je spravodlivé nariadiť vydanie bezdôvodného obohatenia in natura považoval za vecne nesprávny. Namietal nesprávne vyriešenie právnej otázky odvolacím súdom súvisiacej so spôsobom určenia výšky peňažnej náhrady v prípade bezdôvodného obohatenia, ktoré spočívalo vo výkonoch. Prípustnosť dovolania vo vzťahu k tejto otázke vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského aj okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

10. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní nečinná.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné a dôvodné.

12. Dovolací súd konštatoval, že do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR (pozri R 71/2018). Dovolateľom označený judikát treba naďalej považovať za aktuálny a treba ho považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. V prípade uvedeného judikátu išlo o spor o vydanie bezdôvodného obohatenia na podklade neplatnej zmluvy o zhotovení vecí na zákazku, predmetom ktorej bolo vykonanie kompletnej vodoinštalácie v rodinnom dome, včítane dodania bojlerov, vane, umývadiel a ďalších vecí. Uvedený judikát riešil otázku interpretácie ustanovenia § 458 ods. 1 OZ, ak získané bezdôvodné obohatenie spočívalo nielen v hodnote dodaných vecí, ale aj v hodnote pracovných výkonov. Vychádzal z právneho názoru, že v takomto prípade nepostačovalo sa zaoberať len otázkou, či je možné bez námahy odmontovať a vrátiť dodané veci (bojlery, vaňu, umývadlá atď.), ale aj tým, či takáto naturálna reštitúcia je dobre možná i u ďalšieho zabudovaného materiálu a predovšetkým, či na žalovanej strane nezostal neoprávnený majetkový prospech v hodnote prevedených výkonov. Mal za to, že pri úvahe o tom, či je dobre možné vydanie toho, čo bolo neoprávnene získané, je treba prihliadať ku všetkým dôsledkom navrátenia v predošlý stav, a to najmä z hľadiska hospodárnosti, aby totiž k nemu nedochádzalo za cenu znehodnotenia alebo dokonca zničenia vecí, ktoré by inak mohli slúžiť svojmu účelu tam, kde sú umiestnené (zabudované), a aby tiež nedochádzalo aj k ďalším nákladom, ktoré by bolo treba vynaložiť na demontáž vrátených vecí. Vec prejednávajúci senát sa s týmito závermi stotožnil. Na doplnenie dodal, že ustanovenie § 458 ods. 1 OZ upravuje rozsah povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a spôsoby jeho vydania. Odčerpáním neoprávnene získaných majetkových hodnôt sa má dosiahnuť obnova predchádzajúceho stavu, a preto sa musí vždy vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané. Zákon síce stanovuje na prvom mieste spôsob vydania bezdôvodného obohatenia vo forme in natura, avšak zároveň, ak z objektívneho hľadiska to nie je

dobre možné, nastupuje povinnosť miesto toho poskytnúť peňažnú náhradu. Zároveň ako jednu z možností poskytnutia peňažnej náhrady výslovne uvádza prípad, ak obohatenie spočívalo vo výkonoch. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že sa uspokojil len s konštatovaním, že demontáž kuchynskej linky je možná, včítane v nej zabudovaných elektrospotrebičov, ale opomenul, že žalobkyňou získané bezdôvodné obohatenie nespočívalo len v hodnote dodaných vecí (kuchynskej linky - jej jednotlivých častí a spotrebičov), ale aj v hodnote pracovných výkonov žalovaného a jeho zamestnancov, ktoré viedli k vytvoreniu trvalej hodnoty (kuchynskej linky). Nepostačovalo preto zaoberať sa len tým, či je možné bez väčších ťažkostí vykonať jej demontáž, ale aj tým, či pri takomto spôsobe vyrovnania nezostáva na strane žalobkyne bezdôvodné obohatenie v hodnote vykonaných prác, v ktorom prípade zákon výslovne stanovuje poskytnutie peňažnej náhrady. Pri rozhodovaní o tom, či je vydanie bezdôvodného obohatenia vrátením veci dobre možné, odvolací súd neprihliadol k dôsledkom na oboch stranách z hľadiska ekonomického, t. j. aby nedochádzalo k navráteniu do pôvodného stavu za cenu podstatného znehodnotenia alebo dokonca zničenia vecí, ktoré majú byť vrátené a ktoré by mohli ešte slúžiť vyhovujúcim spôsobom svojmu účelu na doterajšom mieste, osobitne za situácie, ak ide o kuchynskú linku vyhotovenú dodávateľom na mieru, ako tomu bolo v danej veci. Napokon odvolací súd nezohľadnil ani prípadné ďalšie náklady, ktoré by bolo treba vynaložiť na demontáž vrátených vecí. Dovolací súd na základe zhora uvedeného dospel k záveru, že ak odvolací súd v rámci rozhodovania o spôsobe vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalobkyňou vec neposúdil v zmysle § 458 ods. 1 OZ z vyššie naznačených hľadísk, vychádzal z nesprávnej interpretácie citovaného zákonného ustanovenia. Dovolací súd preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

13. Dovolací súd tiež uviedol, že odvolací súd logicky otázku výšky peňažnej náhrady v svojom rozhodnutí neriešil, keďže zaviazal žalobkyňu vydať to, čo bolo ňou neoprávnene získané, formou naturálnej reštitúcie. Ide preto o právnu otázku, od vyriešenia ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu (zatiaľ) nezáviselo. Vo vzťahu k tejto otázke nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd pre ďalšie konanie v tejto súvislosti uviedol, že výška peňažnej náhrady pri bezdôvodnom obohatení v prípade hodnoty materiálu použitého na zhotovenie kuchynskej linky, resp. hodnoty elektrospotrebičov, by mala zásadne zodpovedať obvyklej cene vynaloženej na materiál, resp. spotrebiče rovnakého druhu v danom mieste a čase. Rovnako, aj v prípade hodnoty vykonaných prác potrebných na zhotovenie kuchynskej linky, resp. jej montáž, by táto mala zásadne zodpovedať obvyklej odmene za výkon rovnakých (obdobných) pracovných činností v danom mieste a čase.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po vrátení veci dovolacím súdom v súlade s ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP po posúdení podmienok procesnej prípustnosti podaného odvolania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného (do 30.6.2016) v čase rozhodnutia súdu a podania odvolania, opätovne prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a vychádzajúc zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu (§ 455 CSP) konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, preto je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol včas podaným odvolaním žalovaný (viď bod 10.) a v podstatnom mu vytýkal, že súd vo veci nevychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nesprávne interpretoval ust. § 458 ods. 1 OZ, keď práve správna interpretácia tejto právnej normy je rozhodujúcou právnou skutočnosťou pre posúdenie uplatneného nároku.

14. Žalovaný okrem iného namietal nesprávne právne posúdenie veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

15. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu - síce správne určenú - nesprávne vyložil, príp. ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval a vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

16. Odvolací súd preskúmal procesný postup súdu v konaní a napadnutý rozsudok z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu, v rozsahu námietok žalovaného uvedených v odvolaní a viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreným v jeho vyššie citovanej argumentácii v

predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil z dôvodov podrobne rozobraných v rozhodnutí dovolacieho súdu, preto odvolací súd musel rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

17. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým odstrániť nedostatky doterajšieho rozhodovania a zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu s tým, že bude venovať náležitú pozornosť aj odvolacím námietkam.

18. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), a dovolacieho súdu (§ 455 CSP) vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

19. Aj keď žalovaný uviedol, že napáda rozsudok v celom rozsahu, odvolací súd odmietol jeho odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v časti úrokov z omeškania. Odvolanie v tejto časti je podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP), lebo žalovanému týmto výrokom rozhodnutia nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, ani sa jeho postavenie v dôsledku uvedeného výroku rozhodnutia nijak nezhoršilo, preto z procesného hľadiska žalovaný nemôže mať záujem na tom, aby rozsudok v uvedenom výroku bol odvolacím súdom zmenený alebo zrušený.

20. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania (§ 396 ods. 3, § 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).